

oppbrudd

TIL KAMP UNDER LEDELSE
AV ARBEIDERKLASSEN
MOT MONOPOLKAPITALEN
OG FOR SOSIALISMEN!

Nr. 3

8 Årgang Avis til Rød Ungdom på Univ. 1973

Helsa vår

«... Det er heller ikke tvil om at stresset på Universitetet har økt i de seinere åra...»

Se intervju med Psykolog Thorbjørn Axelsen ved Helsetjenesten på Blindern.

SIDE 3

RØD UNGDOM

Fra RØD UNGDOMS pressekonferanse 21. mars

RØD UNGDOM —

SUF (m-l) vedtok på sitt 8. landsmøte å skifte navn til RØD UNGDOM.

Det gamle SUF (m-l) har vært en betydningsfull og tildels berykta organisasjon. Kravene og arbeidsstilen til medlemmene har vært prega av den viktige hovedoppgaven SUF (m-l) hadde, nemlig å legge grunnlaget for et virkelig kommunistisk parti i Norge.

Nå etterat AKP(m-l) er stifta, kan organisasjonen for alvor konsentrere seg om arbeidet blant ungdommen. Vi vil bygge ut RØD UNGDOM til

en omfattende kommunistisk masseorganisasjon for ungdom med helt andre arbeidsformer og aktiviteter enn tidligere.

Utviklinga av en ny organisasjon har allerede pågått en stund. Et tegn på dette er at SUF(m-l) i siste halvdel av 1972 mer enn fordoblet sitt medlems-tall. Det er likevel først og fremst nå etter landsmøtet at denne om-danninga kan settes i gang for fullt.

HVORFOR RØD UNGDOM

Vi har valgt et navn som toner flagg i den norske klassekampen — RØD UNGDOM tar stilling for arbeiderklassen og det arbeidende folket i Norge. RØD UNGDOM vil kjempe for sosialismen og kommu-

nismen i Norge. Gjennom studier av marxismen-leninismen-Mao-Tse-tungs tenkning vil vi fostre mange kommunister til AKP(m-l).

På den annen side vil vi, bl.a. ved å skifte navn markere at vi vil organisere mange ungdommer som ikke er kommunister i dag. Vi vil kvitte oss med alle rester av sektetisme og elitepreg og åpne RØD UNGDOM for all progressiv ungdom som har lyst å være med.

RØD UNGDOM PÅ UNIVERSITETET

Vi vil kjempe for å forsvare studentenes interesser på alle områder. RØD UNGDOM vil gå i spissen for å aktivisere flest mulig studenter i en slagkraftig front mot de angrep staten i dag retter mot Universitetet. Derfor ser vi det som en stor oppgave å være med på å utvikle den breiest mulige enhet blant studentene på konkrete kampsaker — gjennom diskusjoner forene alle krefter som lar seg forene. RØD UNGDOM vil aktivt støtte og ta del i studentenes egne demokratiske organisasjoner — »us students haven't got a chance unless we organize!«

EN FORUTSETNING: ET SKIKKELIG MILJØ

Men skal vi sammen kunne slå tilbake disse forsøka på å kneble den siste rest av sjølstenighet på Universitetet, må folk føle at de har noe å forsvare. Vi må skape et miljø der folk føler seg hjemme. RØD UNGDOM vil kaste seg ut i kampen for å skape et slikt miljø.

Vi vil kreve steder der studenter kan komme sammen og prate, spille gitar o.l. — steder hvor en kan utvikle kollektivet og kameratskapet.

IDRETTE — EN DEL AV MILJØET

Vi mener at idretten er et viktig ledd i det å skape miljøer — på to måter. For det første er det å holde kroppen sin ved like likeså viktig som å fylle hodet med kunnskaper. For det andre kan en gjennom idretten utvikle kameratskapet og fellesskapet med andre.

UTVIKLE KULTUREN

I løpet av EEC-kampen blomstrer det opp mange slike sang- og kulturgrupper. Det ble skrevet viser, sketsjer, tegna plakater og tatt bilder. RØD UNGDOM vil støtte opp og være med på å utvikle en folkets kultur — også på Universitetet. Et teaterstykke eller en filmstubb kan ha stor politisk effekt og være en utfordring til skaperevnen.

STUDIER OG EKSAMENER FOR ALLE

Våre erfaringer sier oss at både lesing og eksamen går mye bedre om en studerer i fellesskap. Student-kollokvier av ulike slag er både faglig, miljømessig og politisk mer givende enn kun lesing for seg sjøl, og resultatet blir deretter. RØD UNGDOM vil derfor gå i spissen for å danne kollokvier og seminarer for økt faglig utbytte. Vi mener også at faget i høyeste grad er politisk og vi vil sjølsagt også arbeide for å spre

Formannen i RØD UNGDOM: HELGE ØGRIM

vår proletære verdensanskuelse i kamp mot borgerlig ideologi.

RØD UNGDOM MÅ BANE NYE VEIER

SUF(m-l) eksisterer ikke mer — RØD UNGDOM er nødt til å drive nybrottsarbeid både når det gjelder aktivitetssområder og når det gjelder måter å arbeide på. Det er ikke gjort etter hvert vil misunne AKP(m-l) enda mer for å ha en ungdomsorganisasjon som RØD UNGDOM!

Har du lyst å være med? Ta kontakt med oss og meld deg inn!

1. MAI — stor og rød

Gode nyheter for alle progressive — og en stor seier for enhetsbestrebelsene på venstresida: Mens dette skrives, ligger det an for en enhetlig 1. maimonstrasjon av alle krefter til venstre for DNA i Oslo. Initiativ er i gang fra faglig hold for å skape en stor og rød 1. maimarkering som tar opp de viktigste klassekampsakene i dagens Norge.

Samarbeidet tar utgangspunkt i disse sentrale politiske parolene:

Forsvar seieren fra folkeavstemningen!

For folkenes sjølråderett — kamp mot imperialismen!

Kvinnernes frigjøring — arbeiderbevegelsens sak!

For en ny pris — og skattepolitikk!

Momsen vekk fra matvarer!

For et sosialistisk samfunn!

Hvilke saker er det som vil utgjøre hovedinnholdet i årets 1. mai? EEC står fortsatt helt klart i første rekke. Forhandlingene i Brussel går mot sin avslutning. Regjeringa er blitt presset på defensiven i forhandlingene om handelsavtalen. De reaksjonære propaganderer videre for medlemskap, men blir ikke liksom for oppveid med motstanderagitasjon. Gallupen viser det. Willoch & Co. forbereder en snarlig gjenoptaking av kampen for medlemskap for fullt. Folkeavstemningen betyde ingen varig sikkerhet. Det

trengs en varig front mot EEC, og en av 1. majs viktigste oppgaver er å la den komme til uttrykk.

1. mai vil forhandlingene om indeksoppkjøret trolig være sluttfort. Vi kan allerede i dag se at dette vil bli en kampsak av meget stor betydning. Regjeringa forbereder en «pakkeløsning» der innholdet er at lønnsstakerne skal avstå fra sin rettsmessige kompensasjon for prisstigningen, mot at regjeringa og arbeidsgiverne forplikter seg i tidens fylde å iverksette noen mindre pristiltak. Og LO-ledelsen følger som

vanlig villig med på ferden. Aspen-gren & Co. har allerede tilkjennegitt at LO kan tenke seg å avstå fra kravet om vanlig kompensasjon. Denne kapitulasjonspolitikken rammer særlig hardt de statsansatte. Indeksoppkjøret, momsen og prisene blir viktige saker 1. mai.

Det trengs en bred folkelig front for å vende utviklingen i EEC-saka og dyrtidsutviklingen. Den må omfatte alle de grupper som var mobilisert da EEC-kampen var på sitt høyeste. Og fienden er den samme: Bratteli og Aspen-gren og Willoch og deres mange reaksjonære allierte. 1. mai er en meget viktig kampdag i disse sakene — og en stor anledning til igjen å mobilisere vide grupper som har vært i mindre aktivitet siden folkeavstemningen.

ORGANISERINGA

Det er dannet en enhetskomité for Universitetet der alle de politiske venstreorganisasjonene er representert. Men de politiske organisasjonene aleine er ikke nok. Det avgjørende er i hvilken grad vi greier å mobilisere bredt i de tallrike laga av progressive ved universitetet. To ting er viktige å ha klart for seg når det gjelder mobiliseringa:

Over til side 2

oppbrudd

Oppbrudd utgis av RØD UNGDOM på Universitetet

Ansvarlig redaktør: Brita Hunskaar
Redaksjonens adresse: Postboks 115 Blindern Oslo 3

Støtteabonnement på Oppbrudd koster kr. 20,-. Abonnementspenger betales over postgiro nr. 20 41 88 talongen merkes »Abonnement Oppbrudd».

1. MAI

Hvilken vei leder til større enhet på venstresida? Det er et spørsmål alle progressive mennesker må stille seg. Det er urimelig med tre partier til venstre for DNA i Norge. Men er løsningen å alle venstregrupper legger de politiske motsigelsene på hylla og slår seg sammen uten videre? Vi tror det ville være en form for organisatorisk opphevelse av spliden som lot den reelle politiske uenigheten forbli uløst. Vi må gå ut i fra at de tre venstrepartiene er uttrykk for reelle politiske motsigelser på venstresida.

Vi mener altså at det ikke finnes noen øyeblikkelig og fullstendig løsning på enhetsproblemet. Men samtidig er det verdt å understreke at sjelden har klassekampen vist behovet for enhet så tydelig som i dag. Om vi ikke fører enheten fra EEC-kampen videre, står vi i fare for å tape det vi vant den 25. september. Samtidig vakler DNA-ledelsens grep om viktige deler av fagbevegelsen og over store velgergrupper. Ikke en gang i eget faderhus klarer Bratteli & Co. å holde orden. Men en splittet venstrefløy er ikke fullt ut i stand til å utnytte denne historiske anledningen til å rive store grupper løs fra DNA's klamme grep.

Fordi vi ikke i dag oyner noen øyeblikkelig løsning av problemet med partisplittelse, og fordi behovet for samlet innsats i høyeste grad er til stede, er det viktig med en systematisk utbygging av arbeidet med enhetsfronter, aksjeenheter og andre former for enhetstiltak. Slik kan vi i konkrete saker dels oppveie den svekkelse oppsplittelse i mange partier og organisasjoner betyr. Samtidig kan vi gjennom stadig debatt og kritikk gi alle progressive anledning til å danne seg en mening om hvilken linje som er riktig. Slik, gjennom samarbeid og kritikk, kan gradvis også en økt politisk enhet utvikles i den norske revolusjonens sentrale spørsmål.

TRE PUNKTER

Vi mener det i dag er viktig å fore debatt blant progressive om **formene** og **prinsippene** for enhetsarbeidet. Vi må finne samarbeidsformer vi kan enes om, og nå fram til større gjensidig tillit enn vi har i dag. Om vi betrakter hverandre som kjeltringer, vil samarbeidet vårt lett få den karakter av hestehandling som kjennetegner mangel på tillit.

Som et bidrag til debatt om enhetsarbeidet vil vi ta opp tre punkter vi synes er viktige i dag. Disse punktene representerer ingen ultimatum fra vår side. Heller ikke er de evige, hellige og ukrenkelige prinsipper som aldri kan fravikes. Og vi skal på ingen måte påstå at de løser alle problemer. Men vi tror de kan antyde hva vi mener er den rette veien å gå.

1) «ÅPEN FRONT

Vi mener det er viktig at alle som **politisk er enig** i grunnlaget for en front eller aksjonsenhet bør få anledning til å slutte seg til. Å utelukke noen er i strid med enhetsfrontens grunnprinsipper: Å skape størst mulig enhet om et begrenset politisk

program. Enten man «lukker» fronten mot høyre eller mot venstre bidrar det til å skape unødvendige skranker for deltakelsen. Dessuten fører det lett til at en faller for fristelsen til å utnytte frontarbeidet til å «danne blokk» mot andre som støtter frontens plattform. Noen vil kanskje innvende at erfaringene fra EEC-kampen viser at det er en belastning å stå på samme standpunkt som marxist-leninistene. Vi tror svaret er dette: reaksjonen prøver å så splid der det synes lettest. Om det ikke hadde eksistert marxist-leninister, hadde det vært SF og NKP det ble snakket om. Vi tror det er meget farlig å gjøre det til tradisjon å kvitte seg med deler av fronten for å bli mer «uangrikelig».

2) LIKEVERD FOR PARTENE

Ulike meningsretninger i en front — organisert såvel som uorganisert — bør være representert på likeverdig vis i frontens organer. Ingen retning eller organisasjon bør etterstrebe **monopol** i ledelsen av fronten. Vi tror det er hensiktsmessig å ha ulike meningsretningene — når det er mulig — får anledning til å føre ut sin politikk fritt såvel utenfor som innenfor fronten. (Det er klart at spesielle hensyn kan tilsi at det er riktig å gi avkall på dette.) Det er selvfølgelig forutsetningen at i utnyttelse slik frihet til propaganda til å komme med frontalangrep mot fronten og dens politikk. Meningsbrytning er alltid forutsetningen både for indre demokrati og for å utvikle en riktig linje. Det kan til sine tider være riktig med «ikke-angrepsavtaler» mellom de organisasjoner som støtter en front. Men slike avtaler må ikke utvikle seg slik at de tenderer mot «knebling» av noen i fronten. Det vil igjen kunne lede til at noen kan «bruke» fronten mot andre.

3) DEMOKRATI

Det er viktig å ta vare på demokratiet i fronten. Fronten bør ikke betraktes bare som **summen** av de organisasjoner og partier som støtter den. De partiløse og de menige medlemmene av frontene må få anledning til å ha et ord med i laget. Det betyr selvsagt ikke at en organisasjon eller ett parti gjennom tallrikhet og aktivisme skal kunne gjennomføre kupp og i praksis sitte alene og «vedta» frontens linje. Forhandlinger og avtaler mellom partier og organisasjoner som støtter fronten er vel og bra, men kan aldri gjøre demokratisk behandling på et særskilt front-grunnplan overflødig. Lokale grupper, komiteer og aktivister bør gis rom for initiativ. De bør få forme en lokal politikk og delta i formingen av frontens politikk. Det bør, der det er mulig, skapes lokalt arbeid.

1. MAI 1973

kan bety et stort steg framover i enhetsarbeidet. Hvor stort det blir, tror vi avhenger endel av i hvilken grad en arbeider etter de linjer vi har antydnet her. Vi tror at det i tida framover bør føres en debatt som avklarer hvordan de ulike politiske retningene ved vår arbeidsplass stiller seg til disse spørsmålene.

Pauserom på ped!

På ped. stod vi i den situasjon at miljøet og kontakten mellom studentene var dårlig — vi var spredd rundt rent geografisk i SV-bygget. Grunn- og mellomfagsstudentene hadde liten eller ingen kontakt med de som holdt på med hovedfag og 3. og 4. avdeling.

Nå var det imidlertid sånn at det fantes et pauserom i 5. etasje som de «etablerte» studentene på instituttet kunne bruke — men rommet var samtidig ikke noe særlig koselig.

Dette dannet bakgrunnen for at endel studenter på et helgeseminar på Nesbyen diskuterte problemene og fant ut at bl.a. det depositumet på 20 kr. som seminardeltakerne hadde betalt kunne brukes til felles beste:

Det ble kjøpt inn maling og forskjellige andre ting, det ble arrangert miljømøter med opptil 100 til-

stedeværende, og vi satte igang med å gjøre pauserommet om til et trivelig sted for alle studentene på instituttet.

Om vi har lyktes? Vi har i alle fall fått et sted der vi kan slappe av, ta en kopp kaffe, prate med hverandre — pauserommet i 5. etasje har blitt en slags kjerne i miljøet på ped. Kontakten mellom folk på ulike trinn har blitt bedre — mange flere har blitt sveiset sammen.

Likevel — dette er bare et lite skritt på veien! Vi kunne tenke oss at flere grunnfags- og mellomfagsstudenter benyttet seg av dette tilbudet — det er pedastudentenes pauserom, alle ped.studentenes pauserom.

Kom igjen!

«Pauseromsaktivister»

RETT-ELSE

Om sosialøkonomisk institutt og trimgruppeene:

I forrige nummer av «Oppbrudd» (nr. 2/73), leser vi: «Vi vil prøve å arrangere røde fester, hytteturer og trimgrupper (på sosialøkonomi meldte 80 stk seg på)»

Sånn som det står, får man inntrykk av at det var marxist-leninistene på sos.øk. som stod for organiseringa av kurvball-, håndball-, og fotball-lagene på instituttet. Det er ikke riktig.

Det var «Studentforeningen Fredrik», velferdsorganisasjon på sos.øk., som tok initiativet til trimmen og førte idéene ut i praksis.

At det jobber m-l'ere i Fredrik er ingen hemmelighet, men har liten interesse i denne sammenheng.

Ellers synes vi det er skikkelig bra at «Oppbrudd» tar opp miljø- og fagkritikk-spørsmål så bredt!

Fortsett med det!

Hilsen Studentforeningen

Fredrik

v/ formannen

blindern blues

Når du våkner seint om morran og allikevel er trøtt
og du møter masse ansikter du aldri før har møtt
og selv om det er sommer'n er det steinete og kaldt
for blokkene på Blindern virker høyere enn alt
Når tanken på eksamen gjør deg engstelig og sprø
når du ser på alle andre som står foran deg i kø
og alle løper hit og dit og opp og ned og til og fra
Når alle har det travelt og ingen har det bra
da får du Blindern Blues
og kommer ingen vei
for har du Blinderne Blues
så kryper Blindern inn i deg

Når du sitter på en pult og konsentrerer deg ang mass
og andre må bekjempes ellers får du ikke plass
og snart blir kantina overfylt så du må stå
og stressedrikke kaffen for å få pausa til å gå
Og selv om du er klar over — det e'kke skylda di
at du stresser og blir sliten — vil helst kutte hele driten
for du har Blindern Blues
og kommer ingen vei
for du har Blinderne Blues
staten dytter Blindern inn i deg

tn.-

Forts. fra side 1

Det er mange grupper på universitetet. Foruten politiske sluttelinjer deler massene seg i grupper etter beskjeftigelse: Ikke-vitenskapelig personale, vitenskapelig personale og studenter. Såvel ansatte som studenter deler seg etter kjønn, og kvinnebevegelsen på universitetet er en viktig massebevegelse. Og folkene er delt i fag og institutter som ofte er spredd på ulike steder i byen. For å mobilisere alle gruppene i det mangfoldige universitetsmiljøet, er det nødvendig å ta i bruk organisasjonsformer som tar utgangspunkt i de mange enkeltgruppene interesser. Det må dannes initiativ-grupper over alt som arbeider med mindre områder, som institutt, innenfor fronter, med kvinner, osv.

Disse gruppene bør ta utgangspunkt i interessene til folkene de arbeider med, og forme ut en politikk for dem som basis for mobiliseringen. Det er viktig å utarbeide mange gode lokale paroler, folk skal vite at de arbeider for sine egne krav og interesser når de kjemper for 1. mai-mobiliseringa. Lokalt demokrati i politikken og desentralisering i organiseringa er to viktige forutsetninger for at vi skal nå ut til nye deler av massene.

HOVEDPAROLER

Det trengs også en samling hovedparoler for universitetet 1. mai. Disse parolene må greitt sammenfatte de viktigste særegne kampsakene ved universitetet i dag. De må brukes i den sentrale mobiliseringa på universitetet. Vi kan tenke oss å foreslå noe i retning av dette:

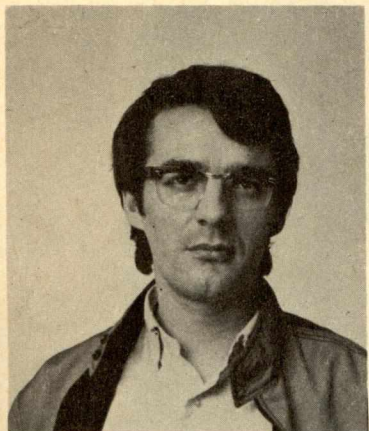
Enhet mellom håndens og åndens arbeidere!
Nei til studentfabrikk!
Bevar den frihet forskningen har!
Nei til lukking og økt arbeidspress!

Sikre arbeidsplasser og forsvarlig faglig nivå: Flere stillinger!
Studentene krever: 1600 i stipend!

TIDA KNAPP

Til slutt er det viktig å huske at tida begynner å bli knapp. Påsken står for døra. Skal vi nå et virkelig gjennombrudd i mobiliseringa, må arbeidet ta til umiddelbart. Derfor retter vi oppfordringen til alle progressive ved Universitetet: Sett i gang med arbeidet! Vær med og lag lokale grupper der du jobber! Ta opp lokale krav! For samlinga fra EEC-kampen videre på 1. mai! For en rød 1. mai 1973!

STUDENTMILJØET ER TØFT

Psykolog Thorbjørn Axelsen

Med samtykke fra lederen for Helsetjenesten, Egil Fredhjem, på Blindern har Oppbrudd hatt en samtale med psykolog Thorbjørn Axelsen. Vi valgte å stille spørsmålene til Axelsen fordi han arbeider som klinisk psykolog ut fra sosialpsykologisk hovedområde. Oppbrudd blir gjort oppmerksom på at Helsetjenesten har psykologer med ulik faglig orientering, og at kanskje ikke alle ville gi de samme svarene.

Er det å gå til psykolog akseptert på like linje med å søke vanlig lege?

Mitt inntrykk er at det blant studenter ikke lengre er noen skam å gå til psykolog. For så kom det flest fra SV og HF, men nå også fra realfag,

teologi og jus. Medisinerstudenter har vi svært få av, hva det nå kommer av.

Blir dere overrent av folk som bare er litt for sjøloppatte?

Nei, de som kommer har som regel vansker med å klare seg.

Er det noen problemer som går igjen?

Vi har et svært variert klientell, men der er vel en tendens til at for guttene dreier det seg mye om kontaktproblemer. Mange tør ikke vise fram sitt jeg og føler seg ute av stand til å gå aktivt inn i sosiale relasjoner. Gutter kan f.eks. ha en sterk redsel for å rødme eller på annen måte «dumme seg ut» ved ukontrollert oppførsel. Slike mennesker kan ofte fungere tilsynelatende normale ved å ta seg kraftig sammen. Mange forsvarer seg ved å dyrke ensomheten. Vår oppgave blir ofte å få dem til å tøre «å dumme seg ut».

Guttene kommer mye for å få hjelp til å klare det de føler de skal klare, uten å greie det helt. Jentene kommer mye for å få hjelp til å komme bort fra sitt jentemonster, sjøl om dette ikke alltid er bevisst. De føler seg ofte lite verdt, utnyttet og brukt. De prøver, men lykkes ikke alltid, å bli toffere (ikke i gutteforstand) for å klare seg. Sjøl om mange kvinnelige studenter intellektuelt har frigjort seg fra sin

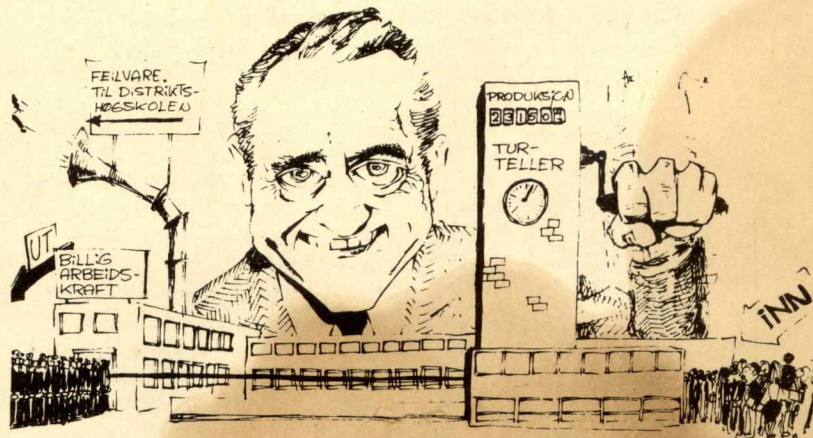
kvinnerolle, henger de ofte igjen følelsesmessig. Det kan gjelde seksuelle forhold eller noe så trivielt som å måtte levere bilen på verksted.

Kvinnelige studenter er ofte sterkt motivert for å få seg en utdanning, men når de f.eks. kommer til en cand.mag.-eksamen, føler flere mer eller mindre bevisst at de uten lov bryter en grense som er satt opp for dem. De kan også ha innebygd redsel for å gå forbi gutten på noen måte.

Har du som sosialpsykolog gjort deg opp noen mening om en sammenheng mellom det særegne Universitetsmiljøet og studentenes psykiske problemer?

Det er ikke lett å peke på objektive stressfaktorer, og jeg tror en student ikke i den grad er utsatt for stress som f.eks. en arbeider på Falconbridge. Men kanskje er det ekstra ille å være «mislykka» student fordi både eksamen og Lånekassa tydelig forteller deg at du er en taper. Det er heller ikke tvil om at stresset på Universitetet har økt i de seinere åra og at det er blitt mindre slingsringsmonn for taperne.

Rød Ungdom, tidligere Suf(m-l), har i den seinere tid rette søkelyset på mangelen på miljø på Universitetet. Er du som psykolog enig i at Universitetet er miljøfiendtlig? Oppbrudd er blitt fortalt om en ny

kvinnelig student som spiste matpakke på do i begynnelsen av frykt for det hav av ukjente mennesker som SV-kantina stod som for henne.

Mitt inntrykk er og at mange opplever Blindern som en steinørken. Reint arkitektonisk er Universitetsbygningene miljøfiendtlige med store, åpne flater, høyblokker, overfylte kantiner og heller få, små studentrom. Her finnes ingen kosekroker.

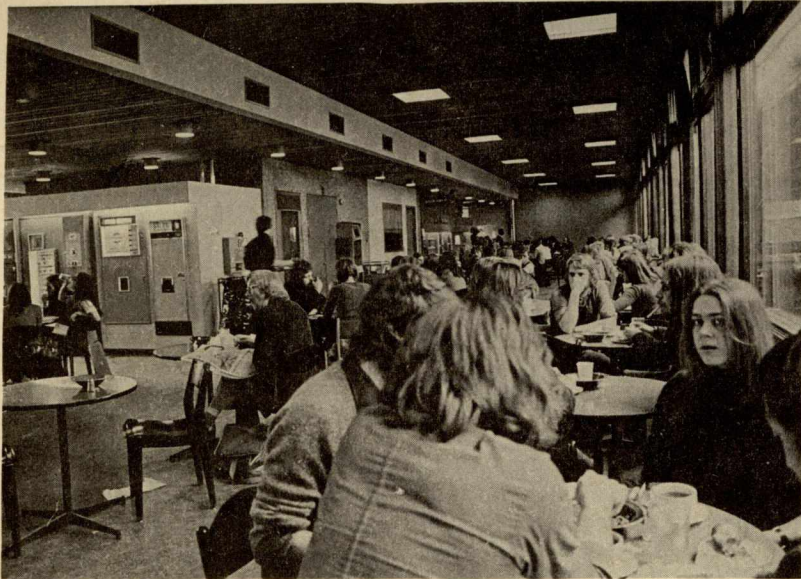
Studentmiljøet er også toft for folk med kontaktvansker. Folk blir altså presentert for hverandre, men må ta initiativet sjøl.

Du virker også som Universitets-

lærer. Tror du lærerne kan gjøre noe for å bedre miljøet?

Ja, absolutt. Men Universitetet er et konkurransesamfunn med en nesten militær inndeling i vitenskapelige grader. Lærerne er under press for å produsere vitenskapelige arbeider for å kunne rykke opp. Arbeid med studentene, utstrakt veiledningsvirksomhet o.l., blir lite belønna. Det tar mye tid og er derfor et handicap. Hvis vi fikk forandra det skarpe konkurransepreget, kunne lærerne f.eks. ta initiativ til helgeseminarer, og i større grad være et samlingspunkt for studentaktiviteter.

Rockefest på SV TEORI & PRAKSIS

Nesten alltid fullt i SV-kantina, men ikke alltid så hyggelig

Rocke-festen i SV-kantina var tydeligvis et svært populært tiltak som studentforeningene på SV hadde gått i spissen for. Ca. 600 klarte en å få inn i kantina, dessuten var det dessverre endel som ikke kom inn. Stemninga ble etterhvert meget høy, og det ble altfor liten plass på dansegulvet utover kvelden. Her er det på sin plass å gi ros til disc-jockey'ene som på velkjent rockemanér nærmest provoserte fram en del av den fine stemninga.

Jeg tror denne festen var et bevis på at studentene har behov for og ønske om kontakt med medstudentene, også i fritida. Selv om en til daglig har tusenvis av folk rundt seg, er dette ikke ensbetydende med at det er lett å komme i kontakt med og skaffe seg nye bekjentskaper. Alt

stresset med å få plass på lesesalen, i auditoriene, i kantina osv. fører til at en kan bli mest opptatt av seg sjøl og sine egne problemer, som slett ikke er små for de aller fleste studenter. En uformell sammenkomst som denne rockefesten vil på mange måter kunne bryte ned en del av de murene som til daglig hindrer kontakten mellom medstudenter. Etter min mening var festen også et godt eksempel på at det er fullt mulig å utnytte de muligheter for samvær som en har. Ingen vil vel påstå at SV-kantina er spesielt egnet for fester, men ved hjelp av papirduker og stearinlys ble det likevel ganske brukbart.

Videre tror jeg festen var et bevis på at rock'en som musikkform i langt større grad enn mye annen

musikk er i stand til å aktivisere folk. Den ene av disc-jockey'ene mente at «en hører ikke rock bare med ora, men med hele kroppen», og det tror jeg virkelig det er noe i. Rock'ens enkle, folkelige og harde uttrykksform gjør det vanskelig å forbli passiv.

Tilslutt et par mindre bra ting ved festen. For en del ble tydeligvis ølkonsumet vel stort. Spesielt vil jeg kritisere det uformelle «vorspielet» i bomberommet hvor det så ut som et grisehus etterpå, noe som førte til mye ekstraarbeid for de vaktene som hadde sagt seg villig til å bli utover kvelden for vår skyld. En annen ting er at jeg hadde inntrykk av at det ble mange «klikker» og lite samrøring på festen. De fleste holdt seg sammen med folk de kjente fra før, og hadde vanskelig for å bli kjent med andre studenter. Det kunne kanskje ha blitt bedre om en hadde hatt flere småbord framfor de 8—10-mannsbordene en hadde nå. Disse sakene er i hvert fall noe som både kan og bør rettes på ved seinere anledninger.

Alt i alt vil jeg si at festen var vellykket og at den absolutt bør være en spore til gjentagelse.

tjo.—

Sånn kan det gjøres! Er det andre folk som har gode eksempler på at det går an både å bruke Universitetets lokaler og skape et skikkelig miljø, så vær ikke seine med å gripe pennen fatt! La ditt eksempel bli et forbilde og ansporing for oss andre. Sammenkomster i det små, fester av de helt store — mye kan peke framover!

red.

Mange jenter og gutter har tatt et, i hovedsak, riktig standpunkt i kvinnesaken. Men sjøl om de har gjort det, er det i mange tilfeller langt igjen. Artikkelen som følger omhandler i hovedsak kvinneundertrykking utført av gutter som støtter kvinnesaken i teorien.

Det er ikke uvanlig at menn som støtter kvinnekampen samtidig vitser med en. De fleste kjenner vel igjen disse replikkene: «Jaså, dere har møte nå igjen. Ja, vi har stifra Nymaskulinistene», og lignende. Et annet eksempel er artikkelen i siste nummer av Universitas i fjor, der det var en «reportasje» fra «Det norske Kjønnssforbund», og der en sammen med et bilde fra et møte i forbundet (bildet forestilte en sex-orgia), viste kvinnebevegelsens internasjonale merke.

Det er ikke uten grunn at gutter fleiper på denne måten. Det skyldes manglende forståelse for nødvendigheten av kvinnekamp.

Det kan og skyldes at de som driver kvinnekamp (Kvinnefronten og Nyfeministene) er for lite åpne. Vi (menn) får veldig lite informasjon om det som skjer.

«Gammel vane er vond å vende», er et gammelt ordtak. Mye av kjønnssrollemonstret henger igjen både hos menn som støtter kvinnekampen og hos de kvinner som driver den.

På AKMEDS landskonferanse i februar i fjor var det jenter som sto for matlaginga. Kommentarer til dette skulle være unødvendig.

En holdning som er svært utbredt blandt menn er: ja-ja, de er jo bare kvinner-holdningen. Den gjør seg gjeldende på flere områder. Eksempler er at når ei jente har fått et oppdrag, for eksempel å betjene en stensilmaskin, så blir det godtatt at hun ikke klarer det. Gutter kommer bort og spør om de skal hjelpe. Man lar dem ikke få eksperimentere og prøve en stund først.

Det er nevnt få og typiske eksempler på holdningen til kvinnekamp blant en del menn. For at kvinnekampen skal gå videre er det nødvendig at man ikke bare godtar kvinnekampen teoretisk, men og fører den praktisk, det krever også at de gutter som støtter kvinnekampen må få en praksis som er i samsvar med det. For at dette skal føres videre må vi være kritiske og våkne, både gutter og jenter.

Problemet vi kan ta opp er for eksempel «sjekking» (skal guttene sjekke og jentene drive kvinnekamp) og spørsmålet om politisk undertrykking av jenter (hvilke oppgaver får jentene politisk, og hvordan føres diskusjonen, er jentene med eller føres diskusjonene på guttepremisser).

En liten ting til slutt. Jeg sa det var nødvendig med kritikk. Det er også nødvendig med denne artikkelen. Den er skrevet av en gutt, og det er helt sikkert at den ikke er fri for en del symptomer den også. Derfor: SKRIV KRITIKK! Det er den eneste måten han som har skrevet artikkelen kan få korrigert seg på og bli bedre.

HVA ER MEDITASJON?

Mange, svært mange studenter mediterer. Hvorfor? Er det kun en måte å flykte fra virkeligheten på? Er det et middel til å »dyrke« sjæla si? Er de som mediterer frustrerte individer som på metafysisk vis døyver sine egne problemer? Eller er meditasjonsteknikken bare en fin måte å koble av på? — Oppbrudd har snakket med et par studenter som har drevet med meditasjon:

Finnes det noen forklaring på at så mange driver med meditasjon?

— Jeg tror grunnen til at mange begynner med det, i alle fall var det derfor jeg begynte, det er at en har behov for å kople av fra alt maset her på Universitetet. En trenger ro og avslapping og meditasjonen kan gi en det.»

«På tross av at vi omgås mange mennesker hver dag kommer vi aldri i kontakt med hverandre: køer, overfylte kantiner og forelesnings-saler, stress og jag. Alt sammen former et behov for avstressing og ro. En trenger å «komme til seg sjøl». Det er flere måter å gjøre det på: en kan simpelthen «desertere» fra Universitetet, lese hjemme på hybelen eller en kan drive med idrett, gå en tur i marka, bl.a. kan en meditere, pluss flere andre måter.

Dere tror altså at det er stress, overfylte kantiner, køer overalt som er hovedårsaken til at en begynner å meditere. Men blir ikke meditasjonen da en slags sovepute — en måte å skyve problemene fra seg på?

«Både — og. Jeg tror en må skille ganske skarpt mellom meditasjonsteknikken og den ideologi som om-

gir f.eks. AMS (Academic Meditation Society). Det eksisterer problemer som meditasjonen både kan være en flukt fra, men også et middel til å gi en overskudd til å ta opp problemene og kjempe for å løse dem. Meditasjon i seg sjøl er verken et vidundermiddel eller ei sovepute.»

«Nei, det er langt fra ritt at meditasjonen gjør en slov og passiv — teknikken kan brukes til f.eks. å konsentrere seg om en ting, en oppgave, — kutte ut alt omkring seg — virkelig jobbe effektivt med den ene tingen.»

Men her kommer da ideologien inn?

«Ja nettopp. Når en lærer seg teknikken får en individuell hjelp. Det hele skjer i mystiske former, med lys og duk og det hele. Etter en slags «bekjennelse» får du deg tildelt et ord på sanskrit — og det er dette ordet, mantraen, som du skal trenge deg inn i gjennom meditasjonsprosessen. Kort sagt, hele atmosfæren og selve formen gir en glimrende anledning til ideologisk og politisk påvirkning — jeg hadde nær sagt i hvilken som helst retning. Sammenkomster av ulike slag, der du kom-

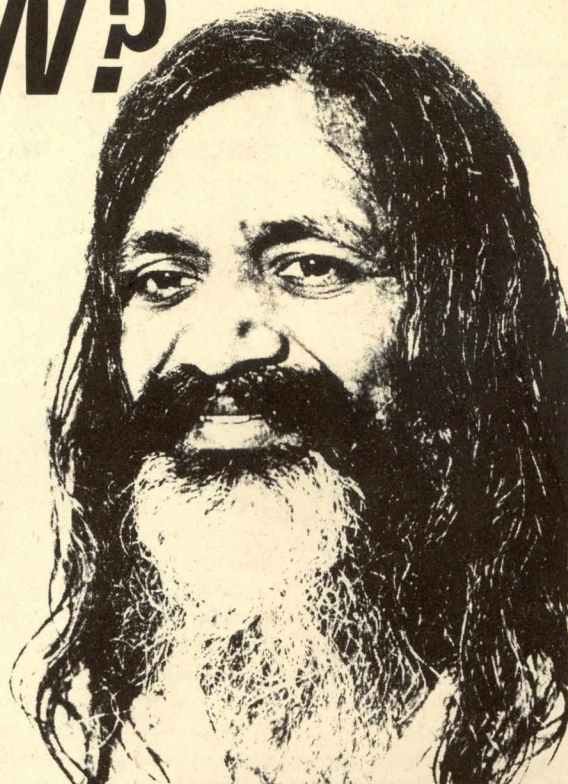
mer i kontakt med andre folk og «utveksler erfaringer» — alt gir grobunn for påvirkninger.»

«I AMS i dag sprøytes reaksjonær ideologi ut. Foreninga er dominert av reaksjonære — det er personalunion DKSF—AMS. Resultatene av denne reaksjonære dominansen ser vi tydelig: Svært mange blir totalt passivisert — de lever i sin egen meditasjonsverden, og gir blaffen i eller rettere sagt, de ser ikke det som foregår rundt dem. Tidligere progressive hengir seg fullstendig til sjøldyrking. Men samtidig er det også mange som blir reaksjonære politisk. Jeg kjenner til EEC-motstandere som begynte i AMS som for folkeavstemminga gikk rundt med JATEF-merker. AMS er rekrutteringskilde for DKSF og mange AMS-medlemmer viderefører DKSF's reaksjonære tradisjoner i studentpolitikken.»

«Derfor er det så viktig å avsløre det som foregår i AMS — derfor er det også så viktig å ta opp og løse de problemer som ligger til grunn for at så mange driver med det.»

Og da kommer vi tilbake til problemet med miljøet eller rettene mangelen på miljø på Universitetet?

«Det er opplagt at det nettopp er mangelen på miljøer som gjør meditasjonen så «populær». Du går rundt og trækker på andre, men kommer aldri i kontakt med dem —. AMS framstår som et tilbud for folk som trenger avkobling — med andre ord et tilbud som de fleste kunne slå til på. Det er bare det at AMS bare gir

Maharishi Yogi: reisende meditasjonsprofet i unåde hos de lokale ideologer

deg anledning til å døyve problemene for deg sjøl. AMS og meditasjonen der loser ingen problemer.»

«Målet må være å skape noe en kan kalle progressive oaser midt i en orken av stein og betong. Det å skape miljøer, skape kontakter og levelige forhold studenter imellom er en livsnødvendighet både for den enkelte student og for å kunne bevare Universitetet som en relativt sjølstendig institusjon.»

Sluttord om meditasjon?

«Jeg tror at meditasjon i seg sjøl er ikke noe onde — men som den

drives f.eks. innafør AMS i dag er den donn reaksjonær. Meditasjonen må knyttes til progressive handlinger som overflodiggjør den — om den bare blir et avslappende middel som setter en i stand til å kunne rette på skjevhetene er det ikke noe galt i den.»

«De som mediterer må avvise den reaksjonære mystikken som omgir det hele, mediterende må avvise den strengt individorienterte måten å forsøke å løse problemene på — fordi problemene må tas opp felles fordi de er felles.»

FOTO 72

Fotogruppe 72's korte historie går tilbake til tida rundt 1. mai 1972, da en del hobby- og amatørfotografer slo seg sammen for å dekke 1. mai-feiringa fotografisk. Men fart i gruppa ble det under EEC-kampen, med stadig flere fotojobber. Kort etter tilsluttet de seg Kulturfronten. De har etter hvert fått en mer organisatorisk og politisk ramme, slik at gruppa i dag har et mer utadvendt preg.

Oppbrudd fikk kontakt med Fotogruppe 72 gjennom Per-Anders, som er med der, og spør ham:

Hva slags grunnlag står Fotogruppe 72 på?

Rent politisk står vi på Kulturfrontens parolegrunnlag: Forsvar av demokratisk rettighetene, Kamp for folkets kultur, Kamp mot imperialismen. Rent organisk arbeider vi med en kollektiv arbeiderstil, og forsøker å unngå at noen få bestemmer eller streker opp linjene. Det bærende prinsipp er at det er flest mulig aktive i gruppa.

Hva med andre fotogrupper rundt omkring i hele Norge? Hvorfor ikke heller tilslutte seg dem?

Vi som er med i F-72 har jo vært med i andre klubber tidligere. De fungerer derimot dårlig i sin nåværende form. Folk er redde for å diskutere. Du kan nok ha en mulighet til å fungere progressivt der, men det synes som om folk ikke våger å gå til bunns i spørsmål om hva og hvem fotokunsten tjener. I disse klubbene er en først og fremst opptatt av bildene som estetisk uttrykk, dvs. at det er noe vakkert, noe fint. Det går også på rent teknisk kvalitet, god balanse i bildene, skarphet osv. De følger også fotomotene slavisk som f.eks. veldig softe og myke bilder.

Disse gruppene er også i sterk grad preget av folk i høye stillinger, som har råd til dyrt fotoutstyr, mer tid og overskudd. Vanlige arbeidsfolk har heller ingen mulighet til å drive med skikkelig kritisk fotokunst innen deres rammer. Vi vil komme videre enn det stadiet å klappe hverandre på skuldrene for gode bilder. Vi forsøker å få ut bildene, fordi de har en skikkelig funksjon, når det gjelder formidling av ting som skjer i tiden eller faktisk alt mulig.

Dere føler dere ikke innelåst i en politisk ramme, slik at en bare fotograferer hendinger i tiden og sender bildene til progressive blader? Hemmer ikke det også muligheten til å utvikle seg som fotograf?

Nei, det er bare spørsmål om å utnytte bildene på en progressiv måte, i kombinasjon med et estetisk uttrykk. Vi arbeider f.eks. mye med naturbilder. Det å ta bilder fra et vakkert naturområde, for siden å bekjempe rasering med disse fotoene som middel, skulle være et godt eksempel. Vi søker også samarbeid med andre kunstnere, spesielt lyrikere og grafikere, for å få utviklet fotografiet som et politisk og kulturelt middel. Deres erfaringer er viktig å kunne bruke.

Folk synes nærmest å være bitt av en basill når det gjelder kjøp av fotoutstyr. Hvordan er det med dere? Stilles det store krav til utstyr og innsikt for å være med?

Vi er amatørfotografer alle sammen med unntak av en, som jobber med foto fast. Utstyret varierer omtrent ettersom hvor lenge en har holdt på hos oss. Vi ser ikke på at folk skal ha Nikon for å være med.

En er like velkommen med Instamatic. Poenget er at vi får en toveis-kombikasjon med bilder. Folk må få følelsen av at det er verdi i bildene de tar for å vise fram til gruppa. Det er ikke bare noe de skal ha for seg sjøl. Det er en måte å kommunisere på visuelt.

Vanligvis ser en bare menn med kamera. Er det deres erfaringer også?

Ja, dessverre. Vi har bare to jenter med, men håper å få fler. Det er kjønnsrollemonstret som slår til igjen her. Mannen med kamera, kvinnen som prydgjenstand eller fotoobjekt. Det er gjenganger i alle foto-blader. Det er fremdeles god vare i konkurranser.

Hvordan er det med lokaler og muligheter for å skape et fint fotomiljø?

Det var vanskelig til å begynne med, men nå har vi fått lokaler i gamle Nora fabrikker. Kommunen har kjøpt opp husene, og vi fikk faktisk vår søknad innvilget. Vi har to rom der på 100 m². Ett til mørkerom og ett til forsamlingsrom og arbeidsrom. Vi oppfordrer folk til å kontakte oss der. Adressen er: **Fotogruppe 72, Maridalsvn. 3, Oslo 1.**

Til slutt. Hva står på programmet framover?

Vi har et prosjekt gående i tilknytning til Trikke-aksjonen. Vi har utlyst en konkurranse om bilder av trikken. Aksjonen har to sider, dels politisk og dels et dokument av trikkens historie. Vi håper flest mulig sender inn bilder, slik at vi kan skje kan gjøre en fotoutstilling ut av det. Neste sak er at i år skal vi forsøke å dekke 1. mai riktig bra. Vi ser det også som viktig å støtte opp om det nye kulturbladet som kommer (**Folkemagasinet**). Vi må også stille oss til disposisjon med reportasjebilder. Det primære er å få aktivisert folk rundt omkring i landet innenfor de rammene som er skissert opp. Mulighet for å distribuere bilder, er også viktig. Folk må gjerne få låne våre bilder og vi deres. Så bare send inn bilder til oss.